

Moederziel

Moederziel

Jorinde Huibers

Auteur: Jorinde Huibers

Portrettekening en coverontwerp: Martie Dekkers

<https://portraitsmartiedekkers.com/>

Redigeren tekst: Sofie de Haas

ISBN: 9789402199161

Copyright © 2019 Jorinde Huibers

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijzen dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Ter bescherming van personen zijn details, namen en plaatsen in het belang van hun privacy aangepast.

*Voor mijn broer en mijn zus,
die deze weg samen met mij bewandelden.*

Dit boek is in essentie mijn waarheid.

Er bestaat niet één waarheid.

Ieder mens heeft zijn eigen beleving en daardoor zijn eigen waarheid. De waarheid is ook niet statisch. Nieuwe inzichten veranderen de waarheid.

Mijn waarheid heeft pijn gedaan en doet dat nog steeds.

Gelukkig steeds minder.

Het schrijven van dit boek heeft bijgedragen aan mijn inzichten en aan het verwerken van een jeugd waarin ik afhankelijk was van een narcistische moeder en een ontoereikende vader.

Hoofdstuk 1

Het geluid van de telefoon snijdt door de stilte van de nacht. De mobiele telefoon van Sophie ligt naast haar op het nachtkastje en zoemt oorverdovend. Sophie weigert haar ogen open te doen. Iedere vezel van haar lichaam en geest wil alleen maar slapen. De slaapkamer is donker en koel. Geen geluid in huis. Alles en iedereen is in diepe rust. Ze luistert naar de stilte tussen het zoemen van de telefoon door. Ze houdt van de leegte in de nacht. De rust om haar heen maakt dat ze zich vrij voelt. Haar eigen gedachten en gevoelens hebben alle ruimte om zachtjes te dobberen in het donker. Niets om deze gedachten en gevoelens te verstoren, alleen stilte. Helaas, de telefoon zoemt weer doordringend naast haar. Als 's nachts de telefoon gaat is er iets aan de hand met haar moeder. In de afgelopen jaren heeft ze al zo vaak met haar in het ziekenhuis gezeten omdat ze weer was gevallen. Uren en uren hebben ze samen bij de eerste hulp doorgebracht. Alsof ze niet iets beters te doen had met twee kinderen, een man, een baan en het huishouden. Ieder uur slaap is kostbaar. Ieder uur dat ze niet in dienst hoeft te staan van haar omgeving is kostbaar. Ze weet dat het niet eerlijk is om zo te denken, maar het kostte haar gewoon heel veel moeite om de tijd vrij te maken om in het ziekenhuis te zijn bij haar moeder. Oppas regelen, vrij nemen van haar werk, wie zorgt er voor het eten? En haar moeder, Cato, vond het allemaal maar heel normaal dat Sophie haar kostbare tijd spendeerde op het

plastic stoeltje naast haar moeder in het ziekenhuis. Alsof het nu eenmaal de liefdevolle plicht is van een dochter om voor haar bejaarde moeder te zorgen. In normale gezinnen zou dat misschien ook zo zijn, bedenkt Sophie. Of zo zou het moeten zijn, maar voor Sophie is het een opgave. Niet omdat ze niet van haar moeder houdt, maar omdat Cato haar hele lange leven eigenlijk alleen bezig is geweest met Cato. Ze is inmiddels eenentachtig jaar oud. Twintig jaar geleden is ze getroffen door een ernstig herseninfarct terwijl ze zat te mediteren op een berg in Nepal. Nou ja, het gebeurde 's nachts dus ze sliep waarschijnlijk, maar het was tijdens een spirituele reis. De zoveelste spirituele reis. Cato had destijds haar levensdoel gevonden en besloten om haar eigen innerlijke pad te bewandelen. Nepal heeft daar een einde aan gemaakt. Op de rug van een paardje werd ze naar beneden gebracht waar een helikopter haar op kon halen en naar een ziekenhuis in India kon brengen. Eenmaal terug in Nederland bleek er schade te zijn ontstaan aan haar evenwichtsorgaan en de frontale cortex. Wat precies de schade was, werd pas echt duidelijk in de jaren erna. En toen ze voor de zoveelste keer was gevallen en weer in het gips moest, werd een rollator geadviseerd. En nog wilde Cato het niet accepteren. Van een intelligente, zelfstandige en avontuurlijke vrouw veranderde ze in een eigenwijze, dwingende feeks met een voorliefde voor het koningshuis en roddelblaadjes. Eigenwijs en dwingend was ze trouwens altijd al geweest. En een feeks ook. Maar het intelligente, zelfstandige en avontuurlijke deel van haar

karakter heeft ze na de beroerte op moeten geven. De telefoon zoemt nog steeds. Sophie protesteert met een zachte kreun, ze wil niet opstaan, ze wil slapen. Laat de telefoon alsjeblieft ophouden. Maar als deze dan toch weer begint te zoemen, wint haar plichtsbesef het uiteindelijk toch van de slaap. Met tegenzin pakt ze haar mobieltje en drukt op het knopje om op te nemen. 'Met Sophie van Grein' zucht ze. Aan de andere kant van de lijn hoort ze haar moeder met gekwelde stem zeggen: 'Kind, help me, ik ben gevallen en ik kan niet meer opstaan'. Sophie schrikt en voelt zich onmiddellijk schuldig over haar weerzin van zojuist. 'Oh hemel, mam heb je pijn?' Haar moeder kreunt. Sophie wacht niet langer. Dit klinkt menens. 'Ik kom eraan, mam, maak je geen zorgen. Ik ben er zo.' Onmiddellijk belt ze het alarmnummer en na een beknopte uitleg geeft ze het adres van haar moeder door. Sophie legt een briefje neer voor Tim die nog heerlijk ligt te slapen. Gelukkig is het maar tien minuten rijden naar het huis van Cato. Met een beetje geluk is ze er eerder dan de ambulance. Ze heeft hier al zo vaak gereden en ondanks het verontrustende telefoontje geniet ze buiten van de stilte van de nacht. Het is uitgestorven. De hele wereld lijkt te slapen en alle geluiden en prikkels zijn verdwenen. Alleen de serene rust van het donker resteert. Sophie zucht diep en met haar uitademing ontspant ze een beetje. Nog twee straten te gaan. Nog even genieten van het isolement van het donker, voordat ze zich in de chaos stort. Nou ja, vooruit dan maar, daar gaan we weer. Als ze aan komt rijden bij het huis van haar moeder,

stopt net de felgekleurde auto van de ambulancedienst. De man die gelijktijdig met haar naar de voordeur loopt geeft haar een hand. Hij stelt zich voor, maar de naam dringt niet tot haar door. Ze begrijpt dat hij een dienstdoende arts is. Sophie opent de voordeur met haar sleutel en tot haar verbazing is het huis in duister gehuld. ‘Mam?’ roept ze voorzichtig. Geen antwoord. Met de arts achter zich aan opent Sophie de deur naar de huiskamer. In het donker ziet ze haar moeder op de grond liggen met de telefoon nog in haar hand. Ze rent op haar af en hurkt naast haar neer. ‘Ach kind, ik heb zo’n pijn.’ ‘Rustig maar, mam,’ zegt Sophie, ‘de dokter is hier.’ Sophie staat op om de arts voldoende ruimte te geven zodat hij haar moeder kan onderzoeken. Snel doet ze wat lichten aan. De televisie staat aan op een raar nachtprogramma. ‘Mam, wanneer ben je eigenlijk gevallen?’ vraagt Sophie. ‘Ik keek naar dat programma op televisie, zo’n talentenprogramma’, kreunt Cato. De televisiegids ligt op het tafeltje naast de bank. Sophie pakt hem op en zoekt naar een talentenprogramma op donderdagavond. Om acht uur begon er een, ziet ze. Om acht uur. Het is nu half drie ’s nachts! Nu ziet ze ook dat de broek van haar moeder nat is. Ze heeft in haar broek geplast. De dokter vraagt of Cato kan vertellen wat er precies is gebeurd. Kreunend en met horten en stoten vertelt Cato dat ze televisie zat te kijken en naar het toilet moest. Toen ze opstond is ze haar evenwicht verloren en viel op de grond. ‘Ik voelde iets knakken in mijn rug’, zegt ze. ‘Het doet zo ontzettend veel pijn. Ik kan niet opstaan en ben stukje voor stukje naar de

telefoon geschoven op mijn buik. Ik heb ook nog in mijn broek geplast en toen kon ik nog moeilijker schuiven naar de telefoon. Dat was allemaal koud en stroef op de houten vloer.’ De blik van Sophie dwaalt door de kamer. Naast de bank staat een kop met inmiddels koude thee. Verstoppt tussen de stapels tijdschriften en prularia. Het huis is sowieso een gigantische puinhoop. Zelfs de hulp in de huishouding die iedere week komt schoonmaken heeft aangegeven dat dit zo niet meer kan. Nee, dat snapte Sophie ook wel. Maar hoe maak je dat duidelijk aan een enorm eigenwijze vrouw? Cato heeft geen overzicht meer sinds het herseninfarct in Nepal. Ze kan niet veel meer onthouden en heeft daardoor visuele confrontatie nodig om het zich weer te herinneren. In haar studeerkamer liggen de papieren in verschillende lagen uitgespreid over haar bureau als de schubben van een vis. Op de grond en het logeerbed liggen stapels met ongelezen en gelezen tijdschriften, afgedekt met een tafelkleed om de puinhopen aan het zicht te onttrekken. Onder het bureau staan koffers dicht tegen- en op elkaar gestapeld, vol met herinneringen, foto’s en verdwaalde correspondentie. De planken van de boekenkast zakken door na jarenlange overbelasting. De liefdesromans worden afgewisseld met spirituele boeken, geschiedenisboeken en boeken over kunst. Een perfecte afspiegeling van het belangstellingsveld van Cato. In de slaapkamer is de onbeslagen helft van het tweepersoonsbed bedekt met tijdschriften en boeken, ook hier weer verschillende lagen en stapels. Naast het bed bedekken stapels tijdschriften de

vloer. Het nachtkastje ligt vol met spullen die niet direct herkenbaar zijn. Sophie ziet een flesje water, pillendoosjes, een zaklamp, een doos tissues, gebruikte tissues, een ouderwetse walkman. Mijn kinderen weten waarschijnlijk niet eens wat het is als ze het zien, bedenkt ze. Voorzichtig schuift Sophie een deur van de vier kasten open. Wat zou ze hier aantreffen? Hoewel het deze keer geen tijdschriften en boeken zijn, puilt de kast uit met lakens en handdoeken die nog van haar oma zijn geweest. Twee kasten vol linnengoed en drie kasten vol kleding en schoenen. De badkamer is ronduit schokkend. Het is onmogelijk om hier nog in bad te gaan of onder de douche te stappen. Overal liggen en hangen kleren. Blijkbaar zijn dit de kleren die ze draagt, want Sophie herkent er een paar. Op de wastafel en in het badkamermeubel is geen vierkante centimeter meer vrij. Het staat vol met potjes, flesjes, zeepjes, borstels en tandpasta, bedekt met stof en haren. Op de vloer liggen stukken katoenen vloerbedekking. De wasmand is zo vol dat de was ernaast is gevallen.

Sophie hoort gerommel in de huiskamer en loopt snel terug naar haar moeder en de arts. De dokter moppert een beetje. Hij vindt dat Cato zich aanstelt met haar gekerm. Hij adviseert haar om een paracetamol te nemen en lekker naar bed te gaan. Waarschijnlijk zal ze morgen een blauwe plek op haar rug hebben en wat stijf zijn van het liggen op de koude vloer. Met deze boodschap laat hij Sophie alleen achter met haar moeder. Kermend en steunend lukt

het Sophie om haar moeder naar de slaapkamer te brengen. Ze trekt de natte kleren uit, wast en droogt haar benen af met een handdoekje en helpt haar in een droog nachthemd. Het is inmiddels 04.00 uur en Sophie wil ook naar bed. Vertrouwend op het oordeel van de dokter, stopt ze haar moeder lekker in, geeft haar een kus en zegt haar gedag. Nog snel een paar uur slaap proberen te pakken voordat de wekker gaat. Morgen moet er weer gewoon gewerkt worden.

Gelukkig is het vrijdagochtend. Dan is de werkdruk altijd een stuk minder doordat veel collega's vrij zijn. Sophie is moe en een beetje humeurig door het slaaptekort in de afgelopen nacht. Ze heeft haar moeder nog niet gesproken en daar heeft ze ook niet veel zin in. De kans is groot dat er dan weer een beroep op haar wordt gedaan. Ze strijkt haar halflange haar uit haar gezicht. De bruine krullen laten zich echter niet in model dwingen. Haar donkerbruine ogen heeft ze zoals altijd zorgvuldig opgemaakt, maar ook de make-up kan het slaapegbrek niet verhullen. Collega Anja zet ongevraagd nog een kopje koffie voor haar neer. Sophie glimlacht haar dankbaar toe. Ze is op de hoogte van de gebroken nacht van Sophie. Anja heeft ook een moeder die extra zorg nodig heeft. Gelukkig voor haar is zij niet zo koppig en eigenwijs als de moeder van Sophie. Sophie geniet van de koffie, terwijl ze zich achter haar laptop over de binnengekomen mail buigt. Haar slanke vingers bewegen razendsnel over het toetsenbord. Sophie houdt van haar werk. Ze gaat eigenlijk nooit

met tegenzin naar het werk. Dat was vroeger wel eens anders. Ze vond het moeilijk om haar kinderen naar het dagverblijf te brengen of naar school. Liever was ze bij ze thuisgebleven. Daarbij zat ze ook in een minder leuke werkomgeving. Ze had gewoon geen klik met haar baas en het werk was onder haar niveau. Dat was de prijs die ze moest betalen voor slechts twee en een halve dag in de week werken, dacht ze. Toen Jonathan en Jelle wat ouder waren, is Sophie van baan veranderd. Sindsdien gaat ze iedere dag met plezier naar haar werk. Ook al werkt ze nu meer uren. Haar kinderen hebben haar minder nodig dan toen ze klein waren en haar werk is gelukkig ook flexibel genoeg, zodat ze op belangrijke momenten altijd beschikbaar kan zijn voor de kinderen. En anders is Tim er natuurlijk ook nog, maar eigenlijk wil Sophie er liever zelf zijn voor de jongens.

Het eerste uur lukt het haar om zich te focussen op het werk maar dan gaat de telefoon. Ja hoor, haar moeder belt. Sophie neemt op, 'hoi mam, hoe gaat het?'. Sophie hoort dat haar eigen stem wat geforceerd opgewekt klinkt. Alsof ze haar moeder wil dwingen ook positief te antwoorden. Het tegendeel is echter het geval. Haar moeder huilt. 'Kind, ik heb in mijn bed geplast. Ik wilde naar het toilet maar het lukt me niet om mijn bed uit te komen. Het doet zoveel pijn in mijn rug'. Met de telefoon tussen haar oor en haar schouder geklemd, begint Sophie met het inpakken van haar laptop. Ze probeert haar moeder te kalmeren. Anja kijkt Sophie

ongerust aan. Sophie werpt haar een radeloze blik toe. Zodra ze de verbinding heeft verbroken legt Sophie uit wat er aan de hand is. Zo snel ze kan loopt ze naar buiten en stapt in de auto. Gelukkig is haar werk niet ver van het huis van Cato. Onderweg belt ze snel Elise. Haar zus moet ook weten wat er aan de hand is. Tot haar opluchting zegt Elise dat ze er meteen aan komt. De mysterieuze Elise, met haar bijna zwarte lange haar en bruine ogen is kunstenares. Ze maakt prachtige schilderijen en Sophie heeft behoorlijk wat werk van haar in huis hangen. Haar introverte karakter lijkt haar vaak wat ontoegankelijk en mysterieus te maken. Maar de zusjes zijn altijd elkaars beste vriendin geweest. Aangekomen bij het huis gaat Sophie naar binnen en ziet Cato in bed liggen. Wat een toestand. Eerst maar eens beginnen met een flinke dosis paracetamol. En dan de huisarts bellen. Als Sophie het telefoontje heeft gepleegd en de toezegging heeft gekregen dat de huisarts 's middags even langs komt, roept Cato dat ze naar de wc wil. 'Mijn hemel', denkt Sophie, 'hoe heeft dit in vredesnaam kunnen gebeuren. Ben ik nu werkelijk mijn moeder naar de wc aan het helpen? Mijn moeder? Die niemand in de wereld nodig heeft, alles zelf wil doen en neerkijkt op alles wat burgerlijk en modaal is? Mijn moeder die stoerder is dan menig volwassen vent. Die moeder moet naar het toilet geholpen worden? Als het niet zo triest was, zou het om te gillen zijn geweest'. Met veel moeite helpt Sophie haar moeder naar het toilet. Voetje voor voetje schuifelen ze door de gang. Haar moeder ondersteunend en met behulp van de

rollator lukt het vrij aardig. Inmiddels is Elise ook gearriveerd en die springt gelukkig meteen bij. Samen helpen ze Cato weer terug naar de slaapkamer, maar halverwege lijkt Cato te vallen. Haar been klapt weg en met haar hele gewicht hangt ze nu op Sophie. Sophie, verrast door de onverwachte actie, verliest haar evenwicht en met zijn drieën vallen ze op de grond. Cato gilt van de pijn, Sophie huilt en Elise staat ook op het punt om in tranen uit te barsten. Daar liggen ze met zijn drieën. Wanhopig proberen ze Cato omhoog te tillen en op bed te leggen. Ze geeft totaal niet mee en pas bij de tweede poging lukt het de zusjes om Cato onder luidkeels geschreeuw in haar bed te leggen. Dit gaat zo niet. Ze moeten incontinentiemateriaal hebben zodat Cato niet iedere keer helemaal naar de badkamer hoeft te lopen. Over een paar dagen zal ze het vast wel weer zelf kunnen, maar blijkbaar heeft ze zoveel last van de gekneusde rug dat ze nu haar bed niet uit kan. Na een paar telefoontjes gaat Elise op pad om het benodigde materiaal te halen. Sophie blijft bij Cato om voor haar te zorgen. Ze loopt de keuken in om iets te eten te maken. De aanblik van de vieze chaos in de keuken doen haar verstijven bij de deur. Het aanrecht ligt vol met spullen. Alles is vet en plakkerig. Dit gaat zo niet. Voor ze hier iets te eten kan maken moet er eerst opgeruimd worden. Waar begin je in zo'n puinhoop? Misschien maar bij de koelkast, alles dat over de datum is mag weg. Sophie pakt een vuilniszak en begint. De vuilniszak is al snel voller dan wat resteert in de koelkast. Jemig, bijna alles is over de datum. Vroeger ging Cato nog wel eens op

reis. Dan hadden Elise en Sophie de gelegenheid om eens door de kastjes te struinen en weg te gooien wat niet goed meer was. Maar de laatste jaren kon ze niet meer reizen dus werd er ook niet opgeruimd. Cato stond het gewoon niet toe. En dan haal je het echt niet in je hoofd om je met haar zaken te bemoeien. Hel en verdoemenis werd er over je uitgesproken. Hoe je het in je hoofd haalde om haar spullen weg te gooien. Die makreel was echt nog wel goed hoor, ook al stond er een datum op van twee weken geleden. Maar nu kan ze er niet veel tegenin brengen, dus Sophie ploetert rustig door. De potten augurken, mayonaise, kappertjes, vleeswaren maar ook groenten die letterlijk vergeten waren en onderin een la of op een plankje lagen te rotten verdwijnen nu resoluut in de vuilniszak. Goed de koelkast is nog wel vies maar dat is voor een andere keer. Wat er nu nog in ligt, is in ieder geval eetbaar. Nu eerst iets te eten maken voor Cato. Sophie maakt een bak yoghurt met fruit en muesli. De inhoud van de kom wordt door Cato aan een kritische blik onderworpen. Graag nog wat kurkuma erin. 'Wat?', vraagt Sophie. 'Kurkuma', herhaalt Cato. 'Wat is dat nu weer?' stamelt Sophie. 'Nou gewoon in het kruidenrekje, dat helpt om geen kanker te krijgen', antwoord Cato. Sophie loopt mompelend de keuken in. 'Nou dan krijg je je kurkuma toch'. Zodra ze het potje gevonden heeft, schudt ze een flinke hoeveelheid van het oranje poeder over de yoghurt en overhandigt de kom aan haar moeder. Sophie ploft op de stoel in de slaapkamer. Ze kijkt naar haar moeder en ziet dat Cato duidelijk veel pijn heeft. Kwam de

huisarts nou maar, dan wisten ze tenminste wat ze moesten doen. Ik kan echt niet fulltime voor haar zorgen, bedenkt ze. Nou ja, vandaag en morgen misschien. Maar echt niet langer dan dat. En daarbij het is goed, zeg, het is niet dat ze nou zo zorgzaam was voor ons vroeger. En niet alleen dat, vergeet niet dat ze gewoon jaren weg was toen wij nog jong waren. Wij moesten het ook allemaal maar alleen oplossen. De deurbel doorbreekt het gepeins van Sophie. Het is Elise met een grote doos met incontinentiematerialen. In de doos zitten luiers met verschillende kleuren. 'Ja' zegt Elise, 'We moesten maar even proberen wat het beste werkt zeiden ze en dan kunnen we na het weekend een grotere hoeveelheid halen. Ze mag 4 stuks per dag gebruiken van de verzekering' Sophie kijkt Elise wat lacherig aan. Als het niet zo akelig was allemaal zou ze vreselijk moeten lachen. Het lijkt wel een klucht. Ook bij Elise verschijnt er een lach. Het duurt niet lang of beide vrouwen gieren het uit. Elise zakt op de grond van het lachen met in haar hand een gigantische luier. Terwijl ze beiden nog nahikken van het lachen gaat de deurbel.

Elise opent de voordeur en laat de huisarts binnen. Terwijl ze hem voorgaat naar de slaapkamer van Cato, ziet Sophie hoe hij zijn blik laat gaan over de rommel in huis. Bij de slaapkamerdeur struikelt hij bijna over de doos met incontinentiemateriaal die daar is blijven staan na de lachbui van zojuist. Sophie trekt de doos met een zwaai opzij. Snel en vakkundig onderzoekt de arts Cato en hoort haar

verhaal aan. Sophie en Elise vullen aan wat Cato vergeet te vertellen. Het is verbijsterend om te zien hoe Cato een bepaald beeld van zichzelf neer probeert te zetten tegenover de huisarts. Het is Sophie en Elise opgevallen dat haar rechterhand en -voet af en toe wat achterblijft. Cato ontkent dat of is zich er niet van bewust geweest. De huisarts besluit dat ze goed onderzocht moet worden in het ziekenhuis. Hij belt een ambulance en spreekt zijn verbazing uit dat de arts van vannacht dat niet heeft gedaan. 'Jemig, dat vonden wij ook al!' beaamde Elise. Sophie licht nog even toe wat er afgelopen nacht precies is gebeurd en wat de dienstdoende arts had gezegd. Elise is inmiddels spullen bij elkaar aan het zoeken voor een eventuele ziekenhuisopname. Toiletta's met spullen, pyjama's, medicijnen (je weet nooit). De kat moet gevoerd worden en Elise belt haar man Hans met de vraag of hij haar kan komen halen. Sophie zal met de ambulance mee rijden. De huisarts blijft tot de ambulance arriveert. Het kost de grootste moeite om Cato op de brancard te krijgen. Ze kan echt niet lopen en de gangen zijn erg smal door alle spullen. Er wordt snel wat ruimte gecreëerd waardoor ze met meer succes Cato op de brancard kunnen helpen. Ze schreeuwt van de pijn als ze moet gaan liggen. Sophie voelt de tranen prikken achter haar ogen. Het is vreselijk om aan te horen. Als Cato eenmaal ligt verandert haar gegil in een zacht kermen. Sophie loopt naar haar toe en pakt haar hand. Het stelt Cato een beetje gerust en langzaam wordt ze rustiger. De huisarts neemt Elise apart en wijzend naar de

gestapelde spullen zegt hij: 'dit kan sowieso niet langer. Als ze weer naar huis komt, moeten we het hierover gaan hebben'. Elise knikt zwijgend. De ambulancebroeders rijden de brancard voorzichtig naar de hal, over de drempel en naar de stoeprand waar de ambulance geparkeerd staat. Gelukkig gaat dat heel soepel en voor ze het weet staat de brancard in de ambulance. Sophie klimt voorin de ambulance naast de bestuurder. Elise en Hans sluiten het huis af en stappen in hun eigen auto om de ambulance te volgen naar het ziekenhuis. De bestuurder van de ambulance begint een gesprekje met Sophie. Het leidt haar af en kalmeert haar een beetje. Waarschijnlijk doet hij het ook met dat doel, bedenkt ze. Maar het maakt niet uit. Het werkt en dat is fijn. Het ritje naar het ziekenhuis duurt nog geen kwartier. De ambulance stopt bij de Eerste Hulp en de broeders rijden de brancard naar binnen. Sophie ziet dat ze praten met het verpleegkundig personeel bij de Eerste Hulp, maar kan niet verstaan wat ze zeggen. Ze houdt de hand van Cato weer vast. Er komt een verpleegkundige aan die Cato naar een kamer rijdt. Achter een gordijn ligt nog een vrouw op een brancard. Elise en Hans komen nu ook binnen. Er worden overal stoelen en krukjes vandaan getrokken zodat ze allemaal om het bed kunnen zitten. Sophie houdt nog steeds de hand van Cato vast. Ze moeten nu wachten op de onderzoeken en daarna op de uitslagen. Het duurt eindeloos. Het is ontzettende druk bij de Eerste Hulp. Inmiddels is het bijna etenstijd en misschien is een deel van het personeel ook wat eten. Een vriendelijke meneer komt vragen of hij voor ons ook

iets kan regelen. Een broodje, koffie, soep? Koffie zou wel heel lekker zijn. Hij gaat op pad en komt even later terug met drie heerlijke kopjes koffie. Cato moppert dat ze haar vergeten zijn en dat zij ook iets wil eten of drinken. Dat mag niet, er moeten nog onderzoeken gedaan worden en dat is het beste met een lege maag. Ze blijft maar roepen dat er iemand moet komen. Haar stem is echter zo ontzettend zacht dat niemand het hoort. Ook als je naast haar bed zit, hoor je slechts een zacht gefluister, een zuchtje wind. Zelf denkt ze blijkbaar dat ze heel hard roept want ze is boos omdat ze haar negeren. 'Mam, niemand hoort je. Ze weten dat je hier ligt te wachten. Zodra er iemand tijd heeft komen ze je helpen', zegt Sophie. Cato neemt er geen genoeg mee en blijft zacht vragen om hulp. De lange dag begint zijn tol te eisen. Iedereen is moe en het lange wachten helpt niet. Gelukkig is Hans er. Hij weet alles te relativeren met zijn gebruikelijke humor. Al snel moeten Sophie, Elise en Hans lachen om de bizarre situatie. De lange, zware dag heeft veel van hen gevraagd en ontlad zich in gegiechel en flauwe grapjes. Cato heeft pijn en is begrijpelijk verstoken van ieder gevoel voor humor. De grapjes volgen elkaar in rap tempo op en dat is maar goed ook, want inmiddels is het alweer uren later en nog weten ze niets. Maar dan komt er wat meer snelheid in de zaak. Cato wordt weggereden voor onderzoek en als ze even later terugkomt, is de dokter er ook bij. Ze wordt in ieder geval opgenomen, vertelt hij, tot ieders opluchting. Gelukkig. Sophie moest er toch niet aan denken om haar moeder fulltime te